



MARIANNE SCHROK VAN EEN GEESTVERSCHIJNING

Marianne Notschaele-den Boer (56) ziet op een zondagochtend een doorweekt meisje in haar keuken. Een geestverschijning. Als de kat ook op het kind reageert, weet Marianne dat het écht is wat ze ziet.

Mijn man dacht dat ik gek geworden was toen ik hem vertelde dat er zojuist een dood meisje in onze keuken had gestaan. Hij is de nuchterheid zelf, net als ik. Maar ik had toch echt een lichtgrijze massa gezien die in een meer vaste vorm veranderde: een doorweekt meisje van een jaar of zes met twee vlechtjes. Ook de kat had haar gezien. Hij zette een hoge rug op, kreeg een dikke staart en begon te sissen. 'Ik wil met de poes spelen,' zei het meisje. M'n hart ging als een razende tekeer. Ik was zo bang dat ik net als de kat reageerde: 'Ksst, ga weg,' zei ik.

Van kleins af aan voel ik dingen aan. Soms weet ik iets van tevoren of ruik ik een bepaalde geur. Ook zag ik vroeger weleens doorschijnende wezens, maar mijn ouders zeiden dat dat mijn fantasie was. Daarom besteedde ik er niet te veel aandacht aan. Tot dat moment met dat meisje. Ik was begin dertig en realiseerde me voor het eerst: het is écht wat ik zie. Door de reactie van de kat wist ik dat ik het niet had verzonnen. Dat gevoel werd versterkt toen een paar maanden later een cliënt, die voor therapie bij me kwam, zei: 'Hé, er ligt allemaal water op de trap. En er staat een meisje bij je achterdeur.' Hè? dacht ik. Is dat hetzelfde meisje? En ziet hij het ook? Toen hij weg was ben ik op de trap gaan zitten en heb ik mijn aandacht op het meisje gericht. Het duurde niet lang voordat ze verscheen. 'Jullie poes vindt mij niet lief,' zei ze. Ik legde uit dat hij een beetje bang was, en ik ook. Uit ons gesprek bleek dat ze niet wist dat ze verdronken was. 'Ik wil naar mijn moeder toe,' zei ze. 'Maar ik kan haar niet vinden.' Boven haar zag ik een piepklein lichtje. 'Daar moet je naartoe,' zei ik instinctief. 'Echt?' reageerde ze twijfelend. 'Mama!' hoorde ik na een tijdje. Ik kreeg tranen in mijn ogen; ik had haar herenigd met haar moeder.

Hoewel deze ervaring een kentering betekende, en ik wist dat ik iets met mijn gevoeligheid moest doen, duurde het nog twintig jaar voordat ik écht erkende dat ik paranormaal begaafd ben. Blijkbaar vond ik het al die jaren toch te eng. Inmiddels schrijf ik erover en help ik anderen. Niet dat ik geesten kan oproepen, dat kan niet op commando, maar ik geef informatie aan mensen die dezelfde ervaringen hebben als ik. Hoe ze ermee om kunnen gaan. Want het is bijzonder, maar niet altijd even makkelijk. ■

Het spookt hier

Geesten en spoken worden nogal eens met elkaar verward. Geesten zijn de overleden mensen die hun rust hebben gevonden en/of naar de hemel zijn gegaan. Spoken zijn daarentegen de overledenen die nog op aarde rondwalen en de levenden iets duidelijk willen maken. Het spookt dus ergens. Maar of je het nou een geest of een spook noemt, we bedoelen allemaal hetzelfde: dat er iemand in onze omgeving rondwaalt, die wij niet kunnen zien. Behalve paranormale mensen dan. Of geesten en spoken bestaan? Daarover zijn de meningen dus verdeeld.

Bron: mensengezondheid.infonu.nl

'Het was een meisje van een jaar of zes met een doorweekt jurkje aan'

TEKST NATHALIE DE GRAAF BEELD PRIVÉ, ISTOCK